— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 11, stk. 1, litra a), og litra d), nr. 3, i Rådets Forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (EFT 1996, L 297, s. 1) og af artikel 14, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1432/2003 af 11. august 2003 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 for så vidt angår anerkendelse af producentorganisationer og foreløbig anerkendelse af producentsammenslutninger (EUT 2003, L 203, s. 18) sammenholdt med artikel 3, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1182/2007 af 26. september 2007 om særlige regler for frugt og grøntsager og om ændring af direktiv 2001/112/EF og 2001/113/EF og forordning (EØF) nr. 827/68, (EF) nr. 2200/96, (EF) nr. 2201/96, (EF) nr. 2826/2000, (EF) nr. 1782/2003 og (EF) nr. 318/2006 og ophævelse af forordning (EØF) nr. 2202/96 (EUT 2007, L 273, s. 1) og artikel 2, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 (EUT 2003, L 270, s. 1).

   — Kongeriget Spanien har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 11, stk. 1, litra a), i Rådets forordning nr. 2200/96 vedrørende det operationelle program Tilla Huelva, eftersom dette konstant var integreret af producenter, hvorfor reglerne om demokratisk kontrol fastsat i artikel 11, stk. 1, litra d), nr. 3, i forordning nr. 2200/96 og artikel 14 i Kommissionens forordning nr. 1432/2003, sammenholdt med artikel 2, litra a), i forordning nr. 1782/2003, var opfyldt, da det fandtes, at de tre medlemmer af det operationelle program Tilla Huelva ikke opfyldte betingelsen »producent«, og at det i artikel 11 fastsatte om kravene til demokratisk kontrol dermed ikke var overholdt.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 52, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT 2013, L 347, s. 549).

   — Det er sagsøgerens opfattelse, at anvendelsen af en skønsmetode med et fast beløb til at pålægge en finansiel korrektion for Andalusien er i strid med den nuværende artikel 52, stk. 2, i forordning nr. 1306/2013 (som erstatter artikel 31, stk. 2, i forordning nr. 1290/2005) og med Retningslinjer for beregning af de finansielle følger indeholdt i dokument VI/5330/97. Den pålagte korrektion af det faste beløb er uberettiget og under alle omstændigheder uforholdsmæssig. Der skulle være foretaget en punktuel korrektion i de sager, hvor der rent faktisk fandtes mangler. Subsidiært skulle korrektionen af det faste beløb have været 5 %.

Sag anlagt den 20. april 2017 — Campine og Campine Recycling mod Kommissionen

(Sag T-240/17)

(2017/C 202/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Campine NV (Beerse, Belgien) og Campine Recycling NV (Beerse) (ved advokaterne C. Verdonck, S. De Cock og Q Silvestre)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Sagen antages til realitetsbehandling;

— Artikel 1 og 2 i Europa-Kommissionens afgørelse af 8. februar 2017 (C(2017) 900 final) vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF (»den anfægtede afgørelse«) annulleres, for så vidt som det heri fastslås, at sagsøgerne har overtrådt artikel 101 TEUF.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den pålægger sagsøgerne en bøde på 8 158 000,00 EUR, og bøden nedsættes i overensstemmelse med sagsøgernes påstande i stævningen.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Med det første anbringende rejses en række processuelle klagepunkter, herunder vedrørende begrundelsespligten med hensyn til fastlæggelsen af bødens størrelse og særligt behovet for en justering i henhold til punkt 37 i bøderetningslinjerne ([1]) og procentsatsen af den forhøjelse, der blev foretaget. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte deres ret til forsvar, deres ret til at blive hørt samt princippet om god forvaltningsskik ved ikke at tilkendegive sin hensigt om at foretage en forhøjelse i henhold til bøderetningslinjernes punkt 37 i klagepunktsmeddelelsen eller i en supplerende klagepunktsmeddelelse. De har også gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten, retssikkerhedsprincippet, ligebehandlingsprincippet og proportionalitetsprincippet, idet Kommissionen forhøjede sagsøgernes bøde med 10 % i henhold til bøderetningslinjernes punkt 37 og foretog denne ensartede forhøjelse i forhold til alle de virksomheder, der havde deltaget i den påståede overtrædelse, uden at tage hensyn til, at sagsøgernes individuelle deltagelse adskilte sig markant fra de øvrige involverede virksomheders deltagelse.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse er fejlagtig, idet den ikke i retligt tilstrækkelig grad har godtgjort, at sagsøgerne har overtrådt artikel 101 TEUF. Sagsøgerne har både gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en fejlagtig bedømmelse af beviserne, og at beviserne ikke støttede konklusionen i den anfægtede afgørelse om, at sagsøgerne deltog i den overtrædelse, der blev fastslået i den anfægtede afgørelses artikel 1.

3. Med det tredje anbringende gøres subsidiært gældende, at såfremt Retten fastslår, at sagsøgerne tog del i en aftale eller praksis i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF, foreligger der en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 ([2]) og bøderetningslinjerne som følge af en fejlagtig bedømmelse af grovheden og varigheden af overtrædelsen samt de formildende omstændigheder og en tilsidesættelse af princippet om ikke-diskriminering ved beregningen af bødens grundbeløb.

4. Med det fjerde anbringende gøres mere subsidiært gældende, at såfremt Retten ikke annullerer den anfægtede afgørelse i henhold til det første anbringendes processuelle klagepunkter, skal disse processuelle fejl i det mindste medføre en annullation af forhøjelsen af den bøde, der blev pålagt i henhold til bøderetningslinjernes punkt 37.

([1]) Retningslinjerne for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006, C 210, s. 2)
([2]) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1).

Sag anlagt den 5. maj 2017 — ExpressVPN mod EUIPO (EXPRESSVPN)

(Sag T-265/17)

(2017/C 202/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: ExpressVPN Ltd (Glen Vine, Forenede Kongerige) (ved Barrister A. Muir Wood)